

Посвята Галицькому полку Січових Стрільців

Ігор Жук

Низько схилилась калина, ніби молиться Богу,
Вітер за нами несе чи то пісню, чи то тугу...
Мамо, не треба, — не йдіть нас виглядати на дорогу,
Ой, ще не скоро нам коників пасти коло Бугу.

Чути нам, чути, як рідний голос нас додому кличе;
Видно нам, видно біду, що наступає від Любліна.
Мамо, ми мусим бути тут, бо ми стрільці святої Січі;
Мамо, не майте нам за зло, бо тут так само — Україна.

Хмарами круки злітаються з Поділля і з Полісся,
З Білої Церкви удосвіта на Фастів виступаєм.
Доля на долю, як шабля на шаблю, піднялися;
Хлопці, до бою! — ми свій полк докупі в небі позбираєм...

Мало нас, мало, нас замало, аби край оборонити —
Тільки й надії — на шаблю, на серце і на Бога...
В Києві дзвони мовчать, бо нема об чім дзвонити —
Нашої віри нема, а чужа їм не підмога.

Низько схилилась калина, ніби молиться Богу,
Вітер за нами несе чи то пісню, чи то тугу...
Мамо, не плачте, не йдіть нас виглядати на дорогу —
Ой, ще не скоро нам коників пасти коло Бугу!..